127. O uživanju različnega mesa in sadežev

1 Indijski Judje so Me vprašali, ali ne bi smeli tudi judje, kot je navada v zdajšnji deželi, kadar je nujno, zaužiti ustrezno pripravljenega mesa tudi živali, ki so v Mojzesovi knjigi označene kot nečiste.
2 To sem jim pojasnil in rekel, da človek lahko, kadar je nujno, uživa meso skoraj vsake živali, vendar brez krvi, in ga pripravi primerno vsaki vrsti živali tako, kot sem to že dovolj izčrpno razložil ob drugih priložnostih.
3 Kisjona in indijske Jude je zelo razveselilo, da sem glede uživanja mesa nekako odpravil staro Mojzesovo pravilo.
4 To se je sedmim farizejem zdelo malce nenavadno in pismouk je rekel: »Gospod in Mojster, gotovo imaš samo Ti nesporno pravico dajati ljudem zapovedi in te po svoji presoji tudi odpraviti. Toda kljub temu je zapisano, da se tisti, ki se pregreši zoper *eno* zapoved, pregreši zoper vse; kajti *ena* zapoved naj bi bila temelj druge in tako tudi temelj vseh zapovedi. Kako naj torej to razumemo?«
5 Jaz sem odgovoril: »Če niste imeli slabe vesti, ko ste odpravili skoraj vsa Mojzesova pravila in namesto teh vpeljali vaša posvetna in sebična - čeprav niste bili Gospod in Mojster, ki ima vso oblast v nebesih in na zemlji -, zakaj Me zdaj sprašujete, ali zapoved ne bi bila kršena, če vam svetujem in dovolim, da kadar je nujno in če so izpolnjeni ustrezni pogoji priprave mesa, zaužijete tudi meso drugih živali, ki ga Mojzes judom ni dovolil uživati?!
6 Človeka nikoli ne onesnaži tisto, kar pride skozi njegova usta in je ustrezno pripravljeno, da si poteši lakoto; kar pa pride do ust iz srca, odeto v besede ali misli - kot laž, obrekovanje, kriva prisega, umazano in nemoralno govorjenje, preklinjanje, blatenje, žaljivke, napeljevanje k vlačuganju in prešuštvu ter zapeljivo nagovarjanje k vsakovrstnim grehom in pregreham -, pa onesnaži človeka v celoti. Toda kar po dobri in ustrezni pripravi pride v človeka kot hrana za telo in se iz njega po naravni poti tudi odstrani, pa, kot že omenjeno, človeka ne onesnaži.
7 Nisem pa rekel, da to *morate* početi, temveč da, kadar je nujno, to lahko storite tako in tako, s tem pa ne odpravljam nobenega Mojzesovega pravila.
8 Ali ni David, mož po Gospodovem srcu, ko je stradal, vzel hlebe obličja, ki jih razen visokega duhovnika ni smel jesti nihče, in se z njimi nasitil? Ali je zato že odpravil Mojzesovo pravilo?
9 Če hočete biti Moji učenci, v prihodnje ne dovolite, da bi se vam v srca prikradle takšne nore misli in vas nazadnje povsem prevzele!«
10 Ko je sedmerica to slišala, je spoznala svojo zmoto, se Mi zahvalila za pojasnilo in Me potem ni vprašala nič podobnega več.
11 Našim Samarijanom, ki so vse to kar najpozorneje poslušali, saj so bili dosledno privrženi Mojzesu, sprva tudi ni bilo prav, da sem štirim indijskim Judom odobril uživanje mesa tudi drugih živali, seveda prej ustrezno pripravljenega; ko pa so slišali Moj odgovor na nespametno vprašanje sedmih preoblečenih tempeljskih duhovnikov,

so Mi dali prav in med seboj hvalili Mojo modrost.
12 Glavni govorec je nato rekel: »Zdaj smo iz Njegovih ust slišali, kaj lahko zaužije človek, kadar je nujno, ne da bi se pri tem pregrešil; in kar Gospod pove temu ali onemu, velja tudi za nas vse, prav tako kakor Mojzesove zapovedi niso bile dane le Izraelcem, temveč vsem ljudem na zemlji, in se mora po njih ravnati vsak, če je o njih ustrezno poučen. Zdaj smo iz Njegovih ust slišali, kako lahko, kadar je nujno, ukrepa vsak človek glede svoje telesne prehrane, in po tem se bomo tudi ravnali.
13 Našim rabinom sicer to ne bo posebno ugajalo, zmajevali bodo z glavo, saj učijo, da mora pravi starojud prej umreti od lakote, kakor se nasititi z nečisto jedjo, ki je, kakor pravi Mojzes, ni blagoslovil Bog. Toda po teh Gospodovih besedah bo stari nesmisel ublažila najčistejša zdrava pamet, ki kakor jutranje sonce sije prav iz teh besed, in vsak razumen Samarijan bo zato Gospodovo ljubezen in modrost slavil vse življenje.
14 Če bi zdaj vsaj še kdo vprašal Gospoda, ali lahko človek v stiski za potešitev lakote zaužije tudi ustrezno pripravljene različne sadeže, zeli in korenine, ki jih je na zemeljskih tleh obilo.«
15 Ko je Samarijan izrekel svojo željo, je tudi Kisjonu prišlo na misel, da bi Me vprašal glede različnih zeli, drevesnih in podzemnih sadežev, katere vrste, razen doslej znanih, se lahko, kadar je nujno, uporabijo za človeško prehrano in kako naj se pripravijo.
16 In določil sem zeli, korenine, sadeže dreves in marsikaterega grma ter tudi več stročnic, ob tem pa še jasno povedal, kako se vse to zasadi, zbira in shranjuje, in nazadnje, kako naj se vse to pripravi in zaužije - za to so se Mi na vso moč zahvaljevali.

Jakob Lorber
Janezov veliki evangelij
knjiga 9